

Kiadja: A MAGYAR FÖLDMIVELÉSÜGYI MINISZTERIUM
AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ HIVATALOS KÖZLÖNYE

Megjelenik egyselőre minden hó közepén.
Az ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET tagjai ingyen kapják.
Nemtagoknak előfizetési díj:
Egész évre 6 Korona, fél évre 3 Korona és évi 30 K drágasági felár.

Szerkeszti: REPÁSSY MIKLÓS.
Szerkesztőség: Budapest, Földmiv. minisztérium (V., Országház-tér II. sz., II. em.).
A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.
Hirdetéseket a lap számára a „Pátria“ r.-t. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

TARTALOM: Közgyűlésre meghívó. — A halászat és a vám. — Újabb adatok a pénzmapoczkokról. S. — Társulatok. Egyesületek. — Irodalom. Könyvismertetés. — Kérdések és feleletek. — Vegyesek. — Hivatalos árjegyzés. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

Országos Halászlati Egyesület.

Meghívó.*)

Az Országos Halászlati Egyesület f. évi április 6-án (szerdán) az Országos Erdészeti Egyesület székházában (V., Alkotmány-utca 6. sz., II. e.) tartandó.

évi rendes közgyűlésre

az alapszabályok 9. §-a alapján a t. Címet tisztelettel meghívom.
Budapest, 1921. márczius hó 15.

Báró Tallián Béla
elnök.

Tárgysorozat:

1. Elnöki bejelentések.
2. Titkári évi jelentés. (Alapsz. 9. § c.)
3. Új tagok felvételének megerősítése. (Alapsz. 9. § b.)
4. Pénztári jelentés az egyesület vagyoni állapotáról. (Alapsz. 14. §)
5. A számvizsgáló bizottság jelentése. Az 1920. évi zárszámadások felülvizsgálata. (Alapsz. 9. § a. és c.)
6. Az 1921. évi költségelőirányzat. (Alapsz. 9. § d.)
7. Elnök, alelnökök és a választmány újraválasztása 3 évre. (Alapsz. 9. § a.)
8. A számvizsgáló bizottság választása az 1921. évre. (Alapsz. 12. §)
9. Tagsági díjak megállapítása.
10. Indítványok. (Nyolcz nappal a közgyűlés előtt írásban nyújtandók be. Alapsz. 9. §)

Közgyűlés után eszmecsere a halgazdaság és haltakarmányozás időszerű kérdéseiről. Előadó: Dr. Dobránszky Béla.

A halászat és a vám.

A „Halászat“ mult havi számában a „Budapesti halpiac“ című közlemény kapcsán tett megjegyzésre a halak vámmentessége dolgában több oldalról megnyilvánult érdeklődésre az alábbiakat közölhetjük.

A külföldről bejövő *friss halat* és *édesvízi rákot* az

*) Ez a Meghívó, a mai viszonyokra tekintettel, pótolja a külön meghívót, mintán a lapot az O. H. E. minden tagjának megküldjük.

1907. évi LIII. t.-cz. mellékletét alkotó autonom vám-tarifa szerint (75. sz.) 100 kg.-onként 20 K vám terhelte.

Ez alól az *élő tavi ponty* tekintetében a Németországgal kötött kereskedelmi és vámszerződéshez (1892. évi III. t.-cz.) tartozó és 1905. január hó 25-én megkötött pótszerződés mellékletét alkotó A) tarifa 115. számának értelmében kivétel tétetett s az élő tavi pontyot a Németbirodalomba vámmentesen szállítottuk s onnét ugyancsak vám nélkül engedték ide behozni. A végrehajtás tárgyában a földmívelésügyi minisztérium 1906. évi 1209. eln. sz. alatt (I. „Halászat“ 1919. évi 8. sz. a 3. lapon is) intézkedett.

A teljesség kedvéért meg kell még említenünk, hogy az autonom vámtarifáról szóló 1907. évi LVII. t.-cz.-nek XIV. cikkében a 6. pont második bekezdése szerint: „A belföldi halászok által a magyar szent korona országainak és a birodalmi tanácsban képviselt királyságoknak és országoknak parti és határvizeiben fogott halak s egyéb víziállatok, az azokból nyert terményekkel együtt szintén vámmentesen kezelendők.“

A háború kitörését követő években a mindinkább érezhetővé váló élelmezési nehézségek arra készítették aztán az akkori kormányokat, hogy az 1915. és 1916. években különböző rendeletekkel különböző cikkek vámját, többek között a *friss halat*, az *édesvízi rákét* is, felfüggesztették. Ezért lehetett tehát mostanában a *friss halat vámmentesen behozni*.

A háború szerencsétlen kimenetele az eddigi nemzetközi viszonylatokban ránk nézve azonban egyáltalán egészen új helyzetet teremtett.

Először is az az államszervezet, amely általában a nemzetközi szerződésekben mint szerződő fél szerepelt, az osztrák-magyar monarchia, felbomlott s így az általa kötött szerződések is hatályukat veszítették.

Értelmét veszítette a *közös vámterület* feltételezése alapján alkotott vámtarifa is abban az alakjában, amelyben annak idején törvénybe iktatták.

A külforgalom bármi csekély mérvű megindulásával is azonban, ha átmenetileg, ha ideiglenesen is, de rendezni kellett a vámok kérdését is és erre vonatkozik az 1920. évi XXII. t.-cz., amely szerint a kormány felhatalmaztatik, hogy „tekintettel a háború befejezte óta beállott rendkívüli gazdasági viszonyokra, az 1907. évi LIII. t.-cz. s az annak mellékletét képező autonom vámtarifa egyes rendelkezéseitől eltérő intézkedéseket tehesen.” (Bud. Közlöny 1920. év 203. sz.)

A m. kir. miniszteriumnak e törvény alapján kibocsátott s a halászatot is érdeklődő legújabb rendelete „több cikk ideiglenesen felfüggesztve volt vámjának újból hatályba helyezése és néhány cikk vámjának időleges felfüggesztése tárgyában” 691/1921. M. E. sz. alatt a Budapesti Közlöny ezidei február 11-én megjelent 33. számában közöltetett.

E rendelet 1. §-ának 1. pontja szerint a m. kir. miniszteriumnak 1915-ben és 1916-ban kiadott rendelkezéseinek azok a határozmányai, a melyekkel az e szakaszban felsorolt cikkek vámja további rendelkezésig felfüggesztetett, hatályon kívül helyeztetnek. A felsorolt cikkek között van 75. tarifaszám alatt a *friss hal, édesvízi rák, szárazföldi csiga és czompó*.

Ez a rendelet 1921 márczius hó 1-én lépett hatályba. Ettől az időponttól kezdve tehát ismét vámot kell fizetni az országba behozott hal után.

Tudvalevő már most az is, hogy a vámot mindig *aranyban* kell fizetni. A mai értékelődások mellett a m. kir. miniszterium 692/1921. M. E. sz. rendelete (Budapesti Közlöny 1921. évi 33. sz.) újból megállapítja a vámoknak más törvényes fizetési eszközökben, mint aranyban történő fizetésénél a számítandó felpénz magasságát. A rendelet 1. §-ának és a rendelet A) mellékletében foglalt „Behozatali vámtarifa” egybevetéséből kitűnik, hogy a *friss hal és édesvízi ráknál a vámilleték 100 koronája* után további intézkedésig *1100 K felpénz* számítandó, illetőleg fizetendő. (A hivatalos lap jelzett számában a mellékletben nyomtatott „900 K” sajtóhiba; helyesen: „1100 K.”) Ami azt jelenti, hogy a behozott hal 1 q-ja után a 20 K vámon kívül még 220 K fizetendő, összesen tehát 240 K.

Vámmentes marad továbbra és az idézett rendeletek szerint a *besózott és füstölt hering* (120. tarifaszám), de vám alá esnek ismét a „külön meg nem nevezett halak sózva, füstölve, szárítva” (121. tarifaszám) és az „elkészített halak (marinálva vagy olajba rakva stb.) hordókban” (122. tarifaszám). Ezekre nézve a 100 K vámilleték után fizetendő felpénz 1900 K.

A tógazdákat még érdekelheti az, hogy a haltakarmanyozásnál is felhasználható *melász* (21. tarifaszám) vámja további rendelkezésig még fel van függesztve. Behozatali nem alá esik azonban a *csillagfürt* s annál a vámilleték minden 100 K-ja után 3400 K felpénz fizetendő (C. melléklet). Igaz, hogy 1 mm. csillagfürt után a vám mindössze 3 korona.

* * *

Mai viszonyaink között nagyon is kívánatos, hogy az érdekelt körök figyelme a vám kérdésre irányíttassék. A hal külforgalma nálunk tényleg megindult. Jeleztük már, hogy Jugoszláviából jött be hozzánk hal vízi úton, azótától vasúton is. De vittünk is ki s viszünk is ki halat Ausztriába, legújabban Németországba is. A tények igazolják, hogy a mi nemes halunk, legfőképp pedig tógazdaságaink terméke: az élő ponty *export cikk*. Ennek a dolognak közgazdasági jelentősége vissza kell hogy hasson halászatunk gondozására is.

De különösen résen kell lennünk, hogy a megfelelő piacokat biztosítsuk a magunk terméke számára. Németországban már szintén foglalkoznak a kérdéssel. Német szaklapokban az édesvízi halászat nemesebb halfajtáinak teljesen szabad külforgalmáért szállnak síkra; megokolják ezt azzal, hogy a német tengeri halászat ismét oly mértékben képes olcsó halhússal, tehát igazán *néptáplálékkal* ellátni az országot (hetenként 40,000 q!); hogy a jobb fajta édesvízi halak ebbeli jelentősége háttérbe szorul.

Persze Németország a kivitelnél lehetőleg a jobb valutájú országok felé törekszik. Épp úgy, mint ahogy a múltban nem kellett az onnét jövő versenytől tartani, egyelőre most sem kell tehát attól félni. De itt van Cseh-Szlovákia és Jugoszlávia; tudjuk, hogy mindkét országban hatalmas tógazdaságok vannak, amelyek termékei nagyon is húzódnak a mi érdekkörünkbe eső piacok felé.

Mindezek a dolgok, ismételjük, nagyon is időszerűvé teszik, hogy az érdekelt körök a vám kérdésével foglalkozzanak.

Ujabb adatok a pészmapoczkokról.

Osztrák és német szaklapok nyomán a „Halászat” legelőször 1913. évi szeptember 1-én megjelenő 17. számában tájékoztatott bennünket arról a veszedelemről, a mely a pészmapoczkoknak (Fiber Zibeticus) Északamerikából Csehországba való mesterséges betelepítéséből Közép-európa halászatára, halgazdaságaira és mindennemű vízműveire háramlik. Akkori kormányunk a külföldről érkező hírek hatása alatt annyira méltatta ezt a veszedelmet, hogy a pészmapoczkokkérdés, legfőképpen pedig az ellene való védekezés módjának tanulmányozása czéljából Répássy Miklós akkori min. osztálytanácsost Cseh- és Morvaországba küldte ki.

A jelentés anyagából¹⁾ tudta meg, hogy a pészmapoczkok behurcolása — ha csak terjeszkedését meggátolni és ellene hathatósan védekezni nem tudunk — a halgazdaságokra és vízművekre nézve tényleg komoly veszedelmet jelent s hogy ez a veszedelem bennünket magyarokat is erősen érdekel. Megtudtuk, hogy a pészmapoczkot eredeti hazájában értékes — de az európai létviszonyok folytán Európában értéktelennek bizonyult — szőrmeje miatt az 1905. évben telepítette be 4 párral a csehországi *dobřestí* uradalom s hogy rendkívüli szaporodása folytán 1905. évtől 1913. évig Příbrán, Beneschau, Pizek, Blattna járásban, továbbá Prága körül, illetve Melik, Saar, Wittingau, t uenberg határáig, a jelentés évében (1914.) pedig jóformán egész Csehországban elterjedt.

Megállapítást nyert, hogy a pészmapoczkok valóságos víziállat. Legfőbb károsítása abból áll, hogy a töltéseket, zsilípeket stb. összefurkálja, aláaknázza.²⁾ Az aláaknázott töltések és vízművek nem is túlságos vagy gyors vízszínemelkedés (áradás) esetén már kimarásoknak, átszakadásoknak vannak kitéve. Más jelentékeny károsítása, hogy a halakat téli nyugalomukban zavarja, rákap a halra és különösen az ivadékra, a mi — ha a telettekben történik — pótolhatatlan kárt jelenthet. Különösen a rákot pusztítja nagymértékben, kedveli a kagylót, de rávetemedik a házi baromfira és a víziszárnyasokat a fészkelésükben zavarja.

Az okozott és okozható károk ilyen nagysága mellett

¹⁾ L. „Halászat” 1914. évi 21. és 22. sz.

²⁾ L. „Halászat” 1915. évi 2. sz.

el lehet képzelni, hogy az osztrák és cseh, valamint a fenyegetett bajor és német hal- és vízvédelmi körök és egyesületek a pézsmapoczkok irtása s terjedésének megakadályozása végett már az 1910-es években is minden lehetőt megtettek. Értekezletek, tanácskozások, pályázatok hirdetése és megfelelő törvényes rendelkezések egymást követték. Egy az 1914. évben kibocsájtott osztrák pátensnak legfontosabb rendelkezése, hogy a cseh királyságban mindenkinek jogában áll — ha egyébként jogosult ott tartózkodni — a pézsmapoczkot minden időben pusztítani és ezt tulajdonába venni, a birtokosok és bérlők pedig *kötelesek* az állatot irtani.

Közben a veszedelem tovább terjedt. Az Allg. Fischerei Zeitung 1914. évi június 15-i számában már közli, hogy Csehország határa mentén a Ketschbasch patakban, a mely a Natsch folyó mellékága, elejtettek egy pézsmapoczkpéldányt s ezzel a terjeszkedés elérte a Duna vízrendszerét.

Ez az eset nem hagyott fenn kétséget aziránt, hogy most már a baj a dunamenti államokban is terjedni fog. 1914. év június havában Deggendorf mellett Bajorországban, ugyanez év augusztus havában Bécs mellett állapították meg a pézsmapoczkok fellépését, míg végre mi magyarok is megkaptuk az első kétségtelenül megerősített hirt,¹⁾ hogy az 1915. év nyarán *Németsárfalu* (Moson vármegye) határában a Lajta-csatornában a Lónyai grófi uradalom egyik vadásza egy pézsmapoczkot ejtett el.

Ilyenformán ezzel az esettel, akarva, nem akarva, a a kérdés érdekkörébe kapcsolódtunk. Legelső fontos lépésnek mutatkozott az, hogy az ország lakosságát, az érdekeltséget, a törvényhatóságokat, az állami hivatalokat, de különösen, hogy a vízrendezésre, szabályozásra és vízhasznosításra alakult víztársulatokat, illetve azok közegeit a pézsmapoczkok veszedelméről s az ellene való védekezés mibenlétéről a kellő részletességgel s a külföldön időközben szerzett tapasztalatok felhasználásával felvilágosítsuk, kitanítsuk. Ez a m. kir. rovarügyi állomás közbenjöttével megtörtént és a földművelési minisztérium az 1915. év folyamán több ezer példány útmutatót osztott ki az előbb felsorolt szervek között. Ezzel tehát a közfigyelem nyomtatékosan fel lett hívva a veszedelemre.

E közben, részint mert a pézsmapoczkok előfordulását a sárfalusi eseten kívül hitelesen megállapítani nem lehetett, részint mert a már 3—4. éve tartó világháború a hadviselésen kívüli minden más kérdést háttérbe szorított — bár a pézsmapoczkokról a külföldi (osztrák és német) lapokban időközben is jelentek meg tudósítások —, a kérdés iránti érdeklődés a háború és a forradalmak további ideje alatt ellanyhult.

Újabbban azonban már ismét sűrűbben jelennek meg hírek, különösen Ausztriában, Bajor- és Szászországban, mint a mely helyek a fenyegető veszélynek, a pézsmapoczkokterjeszkedésnek leginkább ki vannak téve. Minthogy a veszedelmet ránk nézve sem tekinthetjük megszűntnek, nem lesz érdektelen, ha az újabb híradásokról s az időközben szerzett tapasztalatokról röviden megemlékezünk.

Ausztriát illetően, a legújabb híradások²⁾ szerint, a a pézsmapoczkot Grieskirchen határában az Aschach folyó, ugyanott a Trattnach völgyben, nem messze innen Rohrendorf mellett a Pulkán-patak mentén, továbbá

Enghagen mellett az Enns folyó mentén, végül Karlstein környékén a Thaya mentén előforduló tavakban, töltésekben, sőt némely helyen pinczékben is találták és ejtették el több-kevesebb, egyes helyeken azonban már igen jelentékeny számban. Az újabb tapasztalatok alapján Ausztriában az a vélemény kezd kialakulni, hogy a pézsmapoczkok által okozott kár tetemesebb, mint kezdetben gondolták. Osztrák megfigyelők állítása szerint a pézsmapoczkok *mindentevő*. Pusztítására és irtására nézve legeredményesebb és legczélszerűbbnek a tányérvassal való fogást tartják, a melyet legczélszerűbb sekély vízben a poczkok csapására váltóan felállítani. Czélszerűség tekintetében a tányérvas után a drótból való szárnyas varsák következnek.

A Csehországgal szomszédos országokat illetően, különösen Bajor- és Szászországok vannak a veszélynek leginkább kitéve, de egyben ugyanitt találjuk a veszedelem elleni szervezkedést, védelmet és irtást legjobban kifejlesztve.¹⁾ Hivatalos megállapítás szerint a Csehországgal határos területekben a poczkok már meglehetősen sűrűn és egyenletesen el van terjedve. Ezen terület-sávon kívül befelé a következő helyeken észlelték a poczkok jelenlétét:

Bajorországban Freising közelében, tehát már körülbelül 35 kilométernyire délre Münchentől, továbbá Ingolstadtól északra, északi irányban a türingiai Neustädter járásban, nemkülönbén Waldsassen, Neudes határában, nyugati irányban pedig Kulmbach és Koburg között, *Szászországban* pedig, ahova 1917-ben Anna-berg környékén hatolt be legelőször ez a kártékony rágcsáló, jelenleg Brambach, Klingenthal, Unterwiesenthal, Deutscheinsiedel helységek által adott határvonalig terjedt. Ettől a vonaltól *keletre eső* területek még mentesek és német megállapítás szerint az a legújabb feltetelezés, hogy *terjeszkedése inkább nyugat felé* történik.

A bajorok és a szászok — amint az idézett források olvasásából kitűnik — a pézsmapoczkok elleni védekezésben igazán elismerésre méltó tevékenységet fejtenek ki úgy társadalmi, mint az állami közigazgatás útján. Nem említve azt, hogy a kérdéssel a növénykísérleti állomások is behatóan foglalkoznak s kiváló egyetemi tanárok tartanak előadásokat és tanfolyamokat, a veszélyeztetett határok mentén valóságos *pézsmapoczkovadászcsapatot* tartanak fenn, akik minden idejüket kizárólag a veszély elhárításának szentelik; megfigyeléseket végeznek, irtanak, oktatnak stb.

A védekezés ilyen alapos és kiterjedt mértékben való szervezése mellett érthették el ez országok azt, hogy nagy átlagban a Csehország felől jövő veszedelmet, 15 kilométerre a határtól befelé, sikerült megállítani, illetve a rohamos tovaterjedésnek gátat vetni. Talán nem lesz érdektelen, ha megemlítjük, hogy szász tapasztalatok szerint a pézsmapoczkot mint „növényevő” állatot kezdik felismerni.

Legújabb érdekes értesülésünk szerint a pézsmapoczkok bőre és szőrméjének értéke hihetetlen módon felemelkedett. Az Oesterreichische Fischerei Zeitung idei 2—3. számában olvassuk, hogy Brűx környékén a nyers bőrért nyáron 3—6, ősszel 12—16, télen 20—40, februárban pedig már 100—180 koronát fizettek. Ennek a rendkívüli áremelkedésnek következménye az említett vidéken azután az, hogy ott most, aki csak teheti, pézsmapoczkokra vadászik, nem kis hasznára a pézsmapoczkok elleni védekezésnek.

* * *

¹⁾ L. „Halászat” 1915. évi 17., 18. és 19. sz.

²⁾ L. Oesterreichische Fischerei Zeitung 1920. évi 4., 8., 9., 13. 14—15. számait.

¹⁾ L. Allgemeine Fischerei Zeitung 1920. évi 9., 19. és 22. számait

Ami már most bennünket magyarokat illet, a sárfalusi eseten kívül nálunk a pézsmapoczkok azóta nem mutatkoztak, vagy legalább is nem sikerült azt kétséget kizáró módon megállapítani. Ez a körülmény támogatni látszik azt az előbb említett felfogást, hogy a veszedelem inkább csak *nyugati irányban* terjed. Ha tényleg így van és így lesz, akkor talán a mi magyar hal- és vízgazdaságunknak sikerülni fog ezt a veszedelmet a jövőben is elkerülni.

Tekintettel azonban arra, hogy szomszédságunkban, Ausztriában még mindig a további terjeszkedésről jönnek hírek, nem állíthatjuk, hogy a veszedelem elmúlt felőlünk. Tehát csak *továbbra is legyünk résen!* Ha pedig valaki gyanús állatot figyel meg, vagy éjt el, kérjük az illetőt, hogy küldjön erről azonnal értesítést, az elejtett állatot pedig küldje be a m. kir. halélettani állomáshoz (Budapest, II., Debrői-út 15.). S.

TÁRSULATOK. EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület t. tagjait kérjük, hogy tagdíjaikat és pótdíjaikat (évenként 24 K) a következő címre küldjék be: Kuttner Kálmán egyesületi pénztáros, Budapest, V. Földmívelésügyi ministerium II. 222. A tagsági díj egy évre 6 K, **pótdíj 24 K**, alapító díj legalább 100 K, **pótdíj 24 K** (pd. = pótdíj).

Alapító díjakat és részben a pótdíjat befizették: Antalfy Antal (1920—1923. pd.), ifj. Baráth István (1920. pd.), Csikász Mihály (1920. pd.), Dietzl Lajos, Haud Gyula, Heincz Frigyes (1920. pd.), dr. Hirsch Alfréd, Isgum Márton (1920. pd.), Kócsy Imre (1920. pd.), Pironcsák Antal (1920. pd.), Pócs József, Rehm János; (1920. pd.), ifj. Schöller János (1920. pd.), gr. Somssich Gyula geszti gazdasága, Szabó Román, Szalkay Zoltán (1920—1921. pd.), Schwarcz Izidor, Tíringer Lajos, Udvardy János (1920—1921. pd.), Uszleber Antal (1920. pd.).

A pótdíjat befizették a következő alapítók: Haltenyésző r.-t. (1920—21.), br. Inkey Pál (1920.), özv. Isgum Adámné és fiai (1920.), Kuttner Kálmán (1920.), Répássy Miklós (1920.), báró Tallián Béla (1920.).

Rendes tagdíjukat és a pótdíjat befizettek a következők: Ajtay Dezső (1920. pd.), Arnold Kálmán (1920. pd.), Arnold Ferenc (1920. pd.), özv. Arnold Lajosné (1920. pd.), Beksis Tibor (1920—1921. pd.), Benkő Béla (1921. pd.), Borsod-tiszai h. t. (1920. pd.), Bányay Árpád (1919—1921.), Bernáth István (1920—1921. pd.), Benda Ede (1921. pd.), özv. Bittó Ferenczné (1920.), Bali Balázs (1920), id. Barát István (1920. pd.), Bartó János (1920. pd.), Csanádi Ferenc (1920.), Csizék Ferenc (1920.), Darány Ágoston (1920.), dr. Dobránszky Béla (1920—1921. pd.), Dékány Elek (1920.), Danita János (1920.), Dávid Balázs (1920. pd.), Eysen Károly (1920. pd.), Esztergomi főkáptalan tapsonyi tőgazdasága (1920. pd.), Frazon József (1920—1921.), ifj. Foidl Antal (1920—1921), Frech Michael (1920.), id. Foidl Antal (1920.), Fanda Ágoston (1920. pd.), Feitscher Ernő (1920.), Fodor Gáspár (1920. pd.), Györy Gyula (1921. pd.), ifj. dr. Goszthony Mihály (1920—1921. pd.), id. dr. Goszthony Mihály (1920—1921. pd.), Goldstein Adolf (1920—1921. pd.), Horváth Dezső (1919., 1920. pd.), Hegedűs Zsigmond (1920. pd.), Hets Gyula (1920—1921. pd.), Hartstein Sándor (1920. pd.), Ifkovits Dubán (1920—1921. pd.), Jamniczky Istvánné (1919—1920.), Jahl Jenő (1920. pd.) Jilling József (1921.), ifj. Isgum Ferenc (1920.), Isgum Károly (1920. pd., 1921.), Inkey László (1920—1921. pd.), Kardos György (1920.) Kunffy Lajos dr. (1920—1921. pd.), Kőncz István (1920., 1921. pd.), Kettőskőrösi h. t. (1919., 1920. pd.), Krepuska Gyula (1919., 1920. pd.), Kacser István (1920—1921. pd.), Kurucz István (1921. pd.), Kiss Mihály (1920.), dr. Krasznay Vilmos (1920—1921. pd.), Kern Antal (1920. pd.), Kiss András (1920—1921. pd.), Löwenstein Emil (1920. pd.), Lammel Ferenc (1917—1919., 1920—1921. pd.), Levius Mihály (1919., 1920—1921. pd.), dr. Lukács Károly (1921. pd.), Müller Jenő (1916—1919., 1920. pd.), Mikes György (1919—1920.), Maszlag János (1920.), Mazsorki Mihály (1920.), Muladi János (1920. pd.), Maszlag György (1920. pd.), Muladi Imre (1920.), Major István (1920—1922. pd.), Molnár Simeon (1919—1920.), Neliba Emil (1919., 1920. pd.), Nádi Sándor (1920.), Névely Sándor (1920.), Pataki László (1921. pd.), ifj. Pozsár András (1920. pd.), id. Pozsár András (1920. pd.), Pozsár Ferenc (1920. pd.), Pusztapéli gazdaság (1919—1920., 1921. pd.), Pál Miklós (1920—1922.), dr. Radvány Károly (1920—1921. pd.), Ribianszky József (1918—

1919., 1920. pd.), Regőcz Márkus (1920—1921. pd.), Rácz Béla (1919., 1920—1921. pd.), Reberits Antal (1922.), Rencz József (1919., 1920. pd.), Reisz Márton (1920.), Rencz Ferenc (1920. pd.), Sörök-sári dunaági h. t. (1919., 1920—1921. pd.), Szolnokvidéki alsótiszai h. t. (1919., 1920. pd.), br. Szurmay S. (1919—1921. pd.), Schlosser Gyula (1920.), Szépe János (1920.), Szépe Károly (1920.), Szürszabó Dénes (1920.), Schemnitzer Arnold (1920.), Schaller Ferenc (1920. pd.), id. Schaller János (1920. pd.), Schaller György (1920. pd.), Schaller István (1920. pd.), Schlosser Gyula (1921. pd.), id. Schnetzer József (1920. pd.), Steiner Márkus (1916—1919., 1920—1921. pd.), Stögermay Alajos (1920. pd.), Szalinka Imre (1920.), Szörfy Ferenc (1920. pd.), özv. Tíringer Istvánné (1920.), Tatár Sándor (1920. pd.), Telihay Zsigmond (1919., 1920. pd.), Vigh Gyula (1919., 1920—1921. pd.), Váiy István (1919., 1920. pd.), Vincze Ferenc (1919.), Váci püspöki urad. jószágigazgatósága (1920.), Vukits József (1921. pd.), Vízkelety Pál (1920—1921. pd.), Wallerhausen Jenő (1917—1919., 1920—1921. pd.), Windisch Aladár (1920.).

Az Országos Halászati Egyesület márczius hó 7-én Inkey Pál báró elnöke alatt választmányi ülést tartott. Jelen voltak: Corchus Béla, dr. Dobránszky Béla, Kuttner Kálmán egyesületi pénztáros, Purgly Pál, Répássy Miklós, Scheiber József, Schwartz Izidor, Simonffy Gyula titkár, Zimmer Ferenc. Távolmaradásukat kimentették Bokor Pál, Darányi Ágoston, Végh János.

1. **Titkár** bemutatja a földmívelésügyi miniszter leiratát, a melyben a Halászat cz. lap további megjelenésére támogatását helyezi kilatásba. Örvedetes tudomásul szolgál.

2. **Titkár** jelenti, hogy az egyesület tulajdonát képező halrajzi gyűjtemény, a mely eddig a m. kir. halélettani állomásnál volt elhelyezve, az állomás áthurczolkodása alkalmából — a választmány felhatalmazása alapján — a Magyar Nemzeti Múzeumnak adatott át, a melynek állattárában annak feltüntetésével talál elhelyezést, hogy az anyagot az egyesület gyűjtötte.

Tudomásul vették.

3. A **budapesti m. kir. ütlőtábla** megkeresésére peres esetekben a halászati haszonberek emelésével kapcsolatosan alakítandó vegyes tanácsba az egyesület részéről rendes tagul Zimmer Ferenc, pótagokul Corchus Béla és Udvardy János jelöltettek.

4. Az egyesület kötelékébe a közgyűlés megerősítésének fenntartásával felvétettek: az alapító tagok sorába Pócs József halászmester Tiszasarud, a rendes tagok sorába Ajtai Dezső hálókötőiparos Szeged, Bimbó Imre kereskedő Budapest, Ilencz Ferenc földbirtokos Németsürű, Dr. Lukács Károly ügyv. igazgató Siófok, Arnold Kálmán, Arnold Ferenc halászmester, özv. Arnold Lajosné halászbérlő Dunaföldvár, Hartstein Sándor halászbérlő Tiszadob, Angi Csaba Geyza akad. hallgató Magyaróvár.

5. A f. évi közgyűlés ideje április 6-ára állapított meg.

6. Dr. Dobránszky Béla kezdeményezésére hosszabb vita fejlődött ki abban a kérdésben, hogy a mai viszonyok között a hal-kivétel és behozattal szemben s a vámkérdésekben a haltermelés és a közérdek szem előtt tartása mellett milyen álláspontot foglaljon el az egyesület.

A választmány határozata alapján az egyesület kérni fogja illetékes helyen, hogy a kiviteli s beviteli ügyekben intézkedő miniszterközi bizottságba halászati szakértő is meghívassék s ily módon ez ügyek gyors elintézése biztosíttassék.

Ülés után a választmány tagjai közös, kellemes vacsorára gyűltek össze.

A Balaton Halászati R.-T. ezidei közgyűléséről mult számunkban közölt híradás kiegészítéseképp értesítenek, hogy miután a részvénytársaság régi érdemes elnöke *Rée Jenő*, kezdett óta, tehát 20 éven át tagja volt az igazgatóságnak és 10 évig elnöke a társaságnak, magas korára való tekintettel visszavonult, a közgyűlés egyhangúlag *Purgly Pál* eddigi vezérigazgatót választotta meg elnökéne, meghagyván vezérigazgatói minőségében is.

A közgyűlésen a társaság részletesen beszámolt a partmenti lakosság halellátása tekintetében elért eredményekről. A mint azt más oldalról is megerősítik, a vidék ellátása most már kielégítő.

A társaság halászó hajói az 1920. évfolyamán kereken 1000 q halat ajánlottak fel a partmenti községeknek, abból 39 községben 622 métermázsát vettek át; miután az utolsó üzemi év kimutatott szákmánya körülbelül 4000 q, a felajánlott mennyiség tehát annak 1/4 része, a tényleg átvett halmennyiség pedig mintegy 1/7 része az egész szákmánynak.

A társaság tervbe vette egy *jégygyár* felállítását is, a mivel mindenesetre igen kedvező módon fogja a fogyasztók igényeit elősegíthetni és saját üzleti érdekeit is szolgálja.

A Budapesti Horgászok Egyesülete csütörtökön szokta összejöveleit tartani a Klotild étterem külön termében (Duna-utca). A téli évadban több felolvasással élénkítették a tagok ezeket az együttes népes délutánokat. Többek között *Csörgey Titus* ismertette balatoni horgásztapasztalatait igen érdekes megfigyelésekkel gazdagítva hazánk e híres tavának halrajzi adatait. Legutóbb

márczius 3-án az egyesület egy német tagja *Czáinszky János*, a kit a hozzáértők elsőrangú sporthorgásznak ismernek el, beszélt a horgászat technikájáról. *Gellner Oszkár* pedig a halászat közgazdasági jellegének kidomborításával arról a tevékenységről emlékezett meg a „Geographical Magazin Washington D. C.” nyomán, a melyet a Missisipi mentén, a kiöntésekbe rekedt ivadékok megmentése érdekében Amerikában a hatóság folytat. Kiemelte, hogy 1919. évben az így megmentett ivadékok száma 156.657,000 db volt s a költség 1000 db ivadékok után mindössze 20 centre rúgott. A mint szerző forrása mondja, ezeket a mentési munkálatokat csak újabban 1914-ben kezdték; eleinte nehezebben ment a dolog, összesen csak 2.500.000 db ivadékokat helyeztek vissza s a költség 1000 db ivadékok után 3-18 dollár volt. (Az, amerikaiaknak ez a tevékenysége azonban sokkal régebb keletű, a mint arról a „Halászat” 1900. évi november 1-i 5. számában — II. évfolyam — közölt „Költőtelepek vasúti kocsiiban” című, képekkel illusztrált cikk tanúskodik. Szerk.)

IRODALOM. KÖNYVISMERTETÉS.

A takarékos építkezés. Irta: *Doletsko Ferencz* ny. vasúti főfelügyelő. Kiadja az Országos Magyar Gazdasági Egyesület könyvkiadó-vállalata. Budapest, 1921. 80 oldal, 91 ábrával. Kapható a Pátria könyvkereskedésében (IX., Ullői-út 25.). Ára 39 60 K.

Doletsko Ferencz könyve arra kíván útbaigazítást adni, hogy az építkezésnél miképpen takarékoskodjunk az építmény kára nélkül. Rézletesen foglalkozik a könyv a légréteges építkezés előnyeivel. A szerző leírja a légréteges falú lakóházak, nyaralók, gazdasági épületek építésmódozását, oly módon, hogy ezek nyomán minden gazda és építkező saját felügyelete mellett vezetheti az építkezést. Kitérjék a könyv az úgynevezett „paticsfalu” épületek létesítésére is. A halgazdaságokat különösen érdeklőleg igen hasznos útmutatást ad *jégvermek* építésére is. A ki olcsón akar építeni, az e kis könyvnek nagy hasznát veheti.

A szélmotorok használhatósága a mezőgazdaságban. Irta: *Rády Albert*. 7 eredeti rajzzal és 21 fényképpel. Ára 33 K, bérmentve 37 K. Budapest, 1921. Pátria r.-t.

E mű gyakorlati példák, rajzok és fényképek felsorolásával ismerteti a szélmotorok szerkezetét és alkalmazásának sokféle módját mindenki által megérthető könnyű stílusban. Mint vízemelésre is használható motorok, a szélmotorok a tógazdaságokat is érdekelhetik.

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

Kérdések.

2. Tógazdaságból származó pontyivadékokat szállítók vasúton ugyan csak tógazdaság számára továbbnyújtás céljából; kell-e a szállításhoz községi bizonyítvány?

Kaposvár.

T. B.

Feleletek.

2. Feltétlenül kell. A halászati törvény végrehajtása tárgyában kiadott 5000/1889. sz. földművelésügyi miniszteri rendelet 30. §-a határozottan kimondja, hogy ha valaki zárt vízből — tehát mesterséges halastavakból — kifogott oly halakat, a melyeket a törvény védelemben részesít — ilyen pedig a ponty is — s a melyek a törvényes méretekkel nem bírnak, szállítani vagy eladni szándékozik, tartozik származásukat a község előjárósága által kiállított bizonyítvánnyal igazolni. A rendelet 35. §-ából kivehetőleg pedig, ha a szállított ilyen bizonyítványt a hatósági közegek felszólítására felmutatni nem tud, a szállítást be kell tiltani s a halakat el kell kobozni, azonkívül pedig az illető ellen kihágás miatt büntető eljárás indítandó.

VEGYESEK.

A m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás eddigi helyiségeiből (V., Sziget-u. 5. sz.) új helyre költözött: *I., Debrői-út 15. sz. alá*, a hol az állami szőlészeti intézet telepén talált az egyik pavilonban elhelyezést.

A folyamrendőrség létesítése ügyében, a mint értesülünk, a m. kir. honvédelmi minisztériumban értekezlet volt. A tervezet szerint e szervezeti feladata körébe a halászat ellenőrzése is beletartoznék, a halászati érdekeltiségnek tehát régi óhaja menne teljesedésbe a létesítésével.

Süllőikrabeszerés. A süllők hazai vizeink egyik legértékesebb hala, a mely a Balatonban, mint „fogás”, a szó szoros értelmében világhírre tett szert. E halfaj gondozása eddig természetes vizeinkben legfőképpen állami támogatásként szétosztott ikrák kihelyezése-

vel történt, — *a hivatásos halászok egyező véleménye szerint igen szép eredménnyel*. Ezt a gondozást, a melyet a legutóbbi két év zavaros viszonyai lehetetlenné tettek, nagyon kívánatos volna ismét folytatni. Sajnos, az állami támogatásban reménykedni egyelőre senkinek sem szabad, — de a halászat terén észlelhető élelmiszer munka mellett az érdekeltek bizonyára maguk is elő fogják tudni teremteni a szükséges anyagi eszközöket az ikrák beszerzéséhez. Csak az volna a szükséges, hogy abbeli igényeiket minél előbb közöljék azokkal a telepekkel, a honnét az ikrát a multban is kapták, hogy így azok idejében hozzákészüljenek s a keresletet kielégíthessék. A mai viszonyok között mindenestre legcélszerűbb volna az ikrát a termelőhelyről *személyesen* átvinni s úgy vinni a kihelyezés helyére. Így biztos volna annak épen való érkezése s a csomagolás is egyszerűbb lehetne.

Süllőikrákat termelő tógazdaságaink (1. Iharosi tógazdaság, u. p. Iharosbény, Somogy megye; 2. Sárdi tógazdaság, Sárd, Somogy megye; 3. Tiszaradványi tógazdaság, cím: Corchus Béla, Budapest, IX., Boráros-tér 3.) szerencsére mind kezünkön maradtak s így nincs akadály, hogy az igények e téren kielégíthessenek.

Vidrafogás sztrichninnel. T. Sz.! Az alábbi, szinte hihetetlennek tetsző, de megtörtént esetet: *a vidrának sztrichninnel mérgezett csalétkes irtásáról*, az egyik balatonmelléki tógazdaság (Buzsák, Somogy m.) halászának elbeszélése alapján írom le; talán okulhatunk is belőle.

A tógazdaság a balatoni „Nagyberek” egyik déli nyúlványában fekszik; onnét kezdve húzódik a Nagyberek — terv szerint — át meg átszatonázott, zsombékos, helyenként kopolyás feneké, északi irányban, a Balaton felé. Ezek a kopolyás helyek a vidraotthonok; a mit a pikkelyes, halszájkás maradványok és sűrű lábnyomok árulnak el.

Nappal szokott helye közelében marad a halrabló. Éjjel azonban ellátogat több kilométerre az árkok hálózatában és annak apró vadhaltermő kopolyás mellékeire.

Egy ilyen kirándulása alkalmával jutott el a vidra az említett tógazdaságig, hol is első dolga, — jó szokás szerint, — a telelők meglátogatása volt. Ott hagyta nyomait és más egyebet az ottani kezdő lelkes halásznak, a kin a verejték rögtön kiütött, hogy most már nem fog passzolni a könyvébe beírt „kelletikes kvantum” s hogy mit szól ehhez a főhalász, az erdőmester úr! Nem mert szólni senkinek, gondolván ő erdőőr volt s így szegény volna kérdezni valakit, hogy mit tegyen?

Szerzett egy erős vidracsapó vasat. Kihelyezte úgy, hogy semmiféle kifogásolni valót nem hagyott maga után; aztán előre örült a holnap napnak! Csakhogy másnap azt látta, hogy a vidra ismét ott járt ugyan, de pont a vas mellett, jobbra, csusszant be a vízbe. Harmadnap pedig az elhelyezett vason már át is lépett.

Összeszedte most már minden tudományát és a vizes-turfás talajba leshelyet készített, hol is pár éjjel — hasztalanul lesett! A mint ő mondja „világos éj” volt, nem jött a vidra. Pedig keserves les volt; nem mert sem elaludni, sem pipázni s hegyibe meg reggel, mikor egy órára ruhástól lefeküdt, a hideg mindig „kitörte”.

Lesbe ültetette aztán a halászsegédet is, de mivel lesben nem szabad beszélni, az bizony ellenőrizhetetlenül jókat alhatott, hiszen egész nap ő is dolgozott. Végre aztán a teljes sötét éjjelek beálltával ismét megjött a vidra; de hiába löttek rá, nem találták el. De legalább megfigyelhette a menekülése irányát: a tógazdaságot tápláló malomárkokban tűnt el felfelé, mintegy kilométernyi távolságban; most már azt igyekezett megakadályozni, hogy a vidra ne juthasson vissza a Nagyberekekbe, gondolva, hogy így talán nappal is el tudja ejteni. Folyton figyelemmel tartotta azt a helyet, a melyen át a vidra visszajuthatott volna. Együttal azonban egy 5—8 dekás keszeget *sztrichninnel* bemergeszt s a bujdosásban levő vidra sűrű nyomai mellé, egy parti üreges mederrészen, egy fűzbokor tövében elhelyezte.

Négy napig figyelte a malomárkot és a sztrichnines csalétket, de eredmény nélkül.

Ötödik nap reggelén azonban, a mint a malomfejhez közeledett, már ott állott a gazdaság koránkelő segédtisztje s találgatta, hogy mit hoz a víz? Mire a halász odaért, már ki is fogta — a vidrát! Kié legyen már most a vidra? Egyik azt állítja, hogy azé a madár, a ki megfogja; a másik pedig hivatkozik arra, hogy a vidra életének megrövidítésében neki hivatalos része van. Szerencsére oda-toppán az erdőmester is, a ki megállapítja, hogy a vidra nem madár, sőt már nem is él, tehát a halászt illeti.

Nyomban megvizsgálták a kitett csalétket; hiányzott. A bonczolásnál is megállapítást nyert a csalétek alkalmazásának helyessége.

Lehet, hogy véletlen dolog a csalétkes siker, de a „véletlent” megcáfolja az, hogy a vidra „tizenhárompróbás” hatalmas példány volt.

A kiszáritás céljából kitömött vidrabört magam is láttam és lemértem; orrhegytől farkvégéig 137 cm. hosszú volt.

Padra István.

Nyers hal évése. Magyar ember előtt különösen hangzik, mert szólásmódja szerint is „egy főzet hal-”-ról beszél, de még a nótája

szerint is „szereti a halat sülvé”, — mégis így van, hogy egyes vidékeken *nyersen* is eszik a halat. Nem is valami exotikus, vad emberek, hanem Keletporoszországban a Memel folyam torkolati vidékén lakó litvaiak, a kik az Éva-keszeget (szilvaorrú keszeg, Abramis vimba L., németül Zärthe) borszal és sóval fűszerezve, de *nyersen* eszik. Ezt a halat ott különösen a kora nyári hónapokat nagy mennyiségben fogják, a zsákmánynak körülbelül 1/4 részén teszi. Tulajdonképp a Keleti-tengerben és a „Haff” nevű nagy tengerparti tóban él; ezekről a helyekről azonban ívni felvonul a folyókba.

Budapesti halpiac. Az általános áresés a halpiacot is érintette, a húsárak esése természetesen a halak árát is mérsékelte. Tehát a kő megindult, reméljük, hogy amint jött az árak emelkedése, most ismét megkezdettük az utat a normális árviszonyok felé.

Kereskedőink, különösen élő tenyésztett pontyval, bőven elvannak látva a közelgő husvétii ünnepekre. Kecsege, süllő és harcsa azonban csak gyéren kerül a piacra, ezért aztán ezeknek az ára ma is horribilis. De ezek a halfajok csak a legjobb módúak luxus-szükséglete, mint köztáplálék nem jönnek számba.

Jugosláviából néhány kocsi rakomány élő hal érkezett, többek között egy specialkocsi csuka, mely azonban dögöltten jött meg. Szerencsére a csuka a hűtőkben jól tartható és minőségéből alig veszít valamit.

A hozatalok, a tenyésztett halon kívül, a Tiszából és Balatonból tűrhető mennyiségűek.

Tenyészanyagból is történtek most némi vételek egyes tógazdaságok részére. Sajnos, kisebb mennyiségben igen meg van nehezítve a szállítás és csak speciálkocsi szállításoknál remélhető a sikeres tenyészhalzállítás.

Most már haltakarmányban elegendő kínálat áll a tógazdák rendelkezésére, kérdés azonban, hogy a mai takarmányárak mellett tenyésztett halhús fedezetét talál-e a jövő idény haláiraiban?

Budapesti halárak nagyban:

Kecsege nagyság szerint 200—250 K. Süllő nagy 140—180 K. Süllő közép 80—140 K. Süllő apró 80—100 K. Ponty nagy 90—100 K. Ponty közép 75—85 K. Ponty apró 70—75 K. Ponty jegelt 50—80 K. Harcsa vágó 220—250 K. Harcsa közép 130—140 K. Csuka élő 100—140 K. Csuka jegelt 45—80 K. Czompó 50—60 K. Kárász 50—70 K. Balatoni keszeg 14—16 K.

Hivatalos árjegyzés. A budapesti vásárcsarnokok igazgatóságának hivatalos árjegyzése szerint *nagybani eladás* a budapesti piacon pontyon kívül csak csukában fordult elő. Az *élő ponty* ára métermázsanként 7500—10,500 K között váltakozott; *jegelt ponty* nem került a piacra. A jegelt csuka ára 5500 K volt, de az élőé felment 11 000 K-ig.

A *hicsinyben* való árusításnál február 5-e és márczius 4-e között az árak ingadozását fillérekben kilogrammonként az alábbi összeállítás mutatja:

	1921. február 5.		1921. márczius 4.	
	Vásárcsarnokokban	Nyílt piacon	Vásárcsarnokokban	Nyílt piacon
a) <i>Édesvízi (élő) hal:</i>				
Ponty, nagy	11000—14000	6000—12000	11000—14000	6000—13000
„ kicsiny	8000—11000		9000—11000	
Harcsa, nagy	—	18000—18000	—	18000—25000
„ kicsiny	—		28000—28000	
Csuka, nagy	12000—18000	7000—11000	12000—18000	7000—12000
„ kicsiny	10000—12000		10000—12000	
Fogas süllő, dunai	—	9000—12000	—	9000—12000
Kárász	6600—6000	5000—7000	6000—8000	5000—7000
Czompó	8000—8000	7000—8000	8000—8000	7000—8000
Márna	10000—10000	—	9600—9600	10000—10000
Keszeg	3000—3000	—	3000—3500	3000—3000

b) *Édesvízi jegelt (nem élő) hal:*

	1921. február 5.		1921. márczius 4.	
	Vásárcsarnokokban	Nyílt piacon	Vásárcsarnokokban	Nyílt piacon
Ponty, nagy	8000—12000	5000—9000	9000—12000	5000—10000
„ kicsiny	6000—8000		7000—9000	
Harcsa, nagy	20000—24000	—	24000—25000	—
„ kicsiny	18000—18000		18000—18000	
Csuka, nagy	9000—14000	6000—8000	12000—14000	6000—8000
„ kicsiny	7000—9000		8000—10000	
Fogassüllő, dunai	16000—19000	9000—12000	20000—20000	9000—12000
I. Fogassüllő, balatoni nagy 3 kg. felül	—	—	—	—
II. Fogassüllő, balatoni nagy 2—3 kg.-os	—	—	—	—
II. Fogassüllő, balatoni kicsi 45 cm. h. feljebb	15000—15000	—	—	—
IV. Fogassüllő, balatoni kicsi 35 cm. h. feljebb	10000—10000	—	—	—
Keszeg, balatoni	2500—3000	2000—2500	2400—2500	2500—3000
Garda, balatoni	2500—3000	—	2000—2400	—
Kárász	2500—3000	3000—3600	3600—3000	3000—3600
Czompó	4000—4000	—	6000—6000	—
Márna	8000—8000	—	8000—9000	—
Keszeg	3000—3000	2000—2500	2500—6000	2500—3000
Kecsege, nagy	28000—28000	—	—	—
„ kicsiny	24000—24000	—	—	—
Apró, kevert hal	1800—2000	—	2000—3000	—

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

N. N. *Óhécske.* Névtelen leveleket általában nem szoktunk figyelembe venni, de mert írásának tárgyi része, a mely a kiöntésekben rekedt ivadék megmentésére vonatkozik, közérdekű, azt illetékes helyre juttattuk, a panaszolt állapotok megvizsgálhatása végett.

ROBICSEK ÉS VIGYÁZÓ

hálókötőtelepe
SZEGED, VALÉRIA-TÉR 10. SZ.

Szállít mindenféle
halászhálót, isleget és húzókötelet

a legplcsőbb napi árban.

Halászati Egyesületi tagoknak 5% kedvezmény.

Tógazdaságok figyelmébe!

Veszek több ezer métermázsra élő pontyot, czompót, kárászt stb.

ZIMMER FERENCZ halászmester, BUDAPEST, Központi vásárcsarnok. Telefón: József 48—94

A SÁRDI TÓGAZDASÁG

Levélczím: Tógazdaság Sárd, (Somogy m.).

Sürgönyczím: Tógazdaság Kiskorpád.

Vasutállomás: Kiskorpád.

ősz és tavasz szállításra elad 1—2—3-nyaras javított wittingaul pontyot és anyapontyot, bajorországi aischgründli 1—3-nyaras és anyapontyot, japánpontyot (higoi), aranyorfát, naphalat, amerikai törpeharcsát, 1—4-nyaras tavi czompót, fogassüllőt, megtermékenyített fogassüllőikrát és minden egyéb tenyészhalat.

A tógazdaság kizárólag csak tenyészhalat termel.

Árjegyzékkel szolgál a Tógazdasági Intézőség Sárd, (Somogy megye).